

Min dag under coronatider

Pater Joseph Maria Nilsson OFM, S:t Franciskus katolska församling, Jönköping

Någon frågade mig om jag tyckte det hade varit en dystert påsk i år och det slapp ur mig: ”*Det var det bästa påskfirandet sedan jag kom till Jönköpings församling 1993!*” Jag såg att personen blev förbryllad och jag förklarade att det har varit för mig mycket positivt att se mina församlingsmedlemmars reaktion på det som händer just nu, det har blivit mer bön i kyrkan och kanske en annan dimension i firandet av påskens hemligheter. Det stillsamma accepterandet utan klagomål och jämmer har gjort stort intryck på mig. Att se församlingsmedlemmar som bär den nuvarande situationen med jämnmod, samtidigt som man kan se det med tro, det har varit uppbyggande för mig. Och som präst tänker jag att allt predikande om att acceptera Guds Vilja inte har varit förgäves i alla fall.

Många kommer till kyrkan för att be och naturligtvis vågar vi gråbröder inte fira några Mässor i kyrkan på söndagar, för det kommer alldeles för många, utan vi firar i ett särskilt rum inne i klostret och Mässorna livesänds. Det får vi många positiva reaktioner på från församlingsmedlemmar. Vi delar ut Kommunionen vid två tillfällen i kyrkan på söndagar och efter kvällarnas s.k. Rosenkransvaka. Vardagsmässor firar vi som vanligt i kyrkan.

Det som förvånar mig mest är att vi har församlingsmedlemmar som kommer varje kväll till vår vädjan om Guds hjälp i dessa tider av oro genom en Rosenkransvaka. Det var polska biskopskonferensen som uppmanade alla polacker att be Rosenkransen 20.30 varje kväll för ett slut på pandemin. Gråbrödernas (Conventualfranciskanernas) provinsledning i

Gdansk, som våra hus i Jönköping och Motala tillhör, uppmanade alla kloster i provinsen att ha en Rosenkransvaka i varje kloster. Vi bröder i Jönköping tänkte att vi ska ha denna bön, men det kommer nog bara att bli vi bröder och eventuellt vår trogna husmor...

Men där hade vi fel. Tysta och tassande på tå smög den ene efter den andre sig in i kyrkan redan en halvtimma före bönen börjar och utspridda i bänkarna hör man ett kraftfullt svar i bönen. Det har för mig personligen varit en stark upplevelse och ett vittnesbörd från min församling att det finns andligt liv här som inte stoppas av något virus!

Vi har gett tillfälle till bikt varje dag i två veckor innan påskdagen och många har tagit tillfället till akt för att rena och befria sin själ. Jag hade kanske trott att det skulle bli fler som önskade ta emot Kommunionen hemma, men det visar sig att många lyssnat på uppmaningen att göra en s.k. *andlig Kommunion*. Jag har reflekterat över detta och anser nu att denna ”fasta från” Kommunionen kan vara bra. Hoppas det förökar de troendes inre längtan efter Kommunionen. Även att vi inte tar Eukaristin och mottagandet av Kommunionen för givet är mycket bra. Förhoppningsvis leder den fysiska frånvaron från kyrkans liturgi till en allt större uppskattning för Mässan som ”källa och höjdpunkt” i den kristnes liv (Lumen gentium II). Som man brukar säga: *inget ont som inte har något gott med sig...*

En annan sak som kan vara mycket positiv för många under nuvarande pandemin är att nu kan man passa på att verkligen bli andlig! Tyvärr hör jag så många gånger, när allt är som det brukar vara, att man inte har tid för bibelläsning, andlig läsning i allmänhet, att be hemma, gå till kyrkan på vardagar. Ja, litanian kan bli oändligt lång med ursäkter. Men nu när det mesta tycks har stoppat upp, vad skyller jag på då? Många av

oss ska ju bara sitta hemma och göra vad? Titta på väggarna tröttnar man väl på efter en stund, och TV mm. orkar man väl inte stirra på hur länge som helst? Jag säger till folk: *”Var inte rädda för lite tystnad. Herren är just i denna tystnad. Fick inte profeten Elia hum om att Herren kom just i den stilla susningen?”* (1 Kung 19:11-13)

Om vi tänker efter borde den här pandemin producera ett oändligt antal otroligt andliga människor! Ja, alla de som tagit vara på isoleringen och ensamheten (som ju bara är en upplevelse, inte verklig!) för att fördjupa sin kunskap om Gud och sin relation till Gud i bön och överlåtelse.

Vår kärlek och omsorg om andra testas också vid detta tillfälle. Vi har en fungerande Caritas grupp i vår församling i Jönköping som sköter kyrkkaffe med alldeles för mycket godsaker (stackars oss diabetiker med dessa frestelser!). Kyrkkaffet varje söndag efter alla Mässor leder till att man knyter sociala kontakter och det är till stor hjälp i dessa tider. Man ringer och hör hur andra mår etc. Hur ska man kunna göra det om man inte känner någon? Därför har jag alltid uppmuntrat till kyrkkaffe, även om jag själv inte hinner vara där.

Församlingen är en andlig familj och man ser om det verkligen är så, och inte bara fina ord, när en pandemi eller liknande prövar oss. En av de första saker som jag reagerade över när vi inte skulle fira offentliga Mässor var att sucka över de uteblivna kollekterna! Hur ska jag betala för renoveringar? Församlingens sekreterare skrattade och berättade om att här swishas det som aldrig förr, så kyrkoherden behövde inte vara orolig.

Att människor blir drabbade på olika sätt är svårt att se och höra. Samtidigt ser jag allt som händer nu som en slags nåd från Gud att vi tänker till. Vi kan inte bara rusa iväg och leva våra liv utan att reflektera över livets värde, mening och mål. Jag ber

att Gud skänker insiktens Ande till allt fler människor och då blir allt som händer inte bara en katastrof utan ett tillfälle till nytt liv, till förnyelse och hopp om den eviga framtiden. Och det innebär att vi gör vårt bästa, med stor kärlek och generositet mot varandra, just nu.

Pater Joseph Maria Nilsson OFMConv
Gråbröderna
S:t Franciskus katolska församling, Jönköping